

“เหมือนเป็นการยืนยันว่า ความรัก ความใส่ใจ และความห่วงใยที่เราพยายามส่งให้เขานั้น เขารับรู้มันได้ หลังจากวันนั้นเขาตั้งใจเรียนมาก ส่งงานครบทุกชิ้น รวมถึงคอยดูแลเพื่อน ๆ ของเขาให้ทำตัวดี อีกด้วย และเขาก็ไม่เคยพิดคำสัพยาที่ให้อ้วเลย”

“One good teacher in a lifetime may sometimes change a delinquent into a solid citizen.”

• Philip Wylie •

เป็นเวลาว่าหนึ่งปีก็เหมือนได้ย้อนเวลากลับไปสู่วัยเรียน กิจกรรมประจำวันที่ต้องมาโรงเรียนแต่เช้า ได้ยินเพลงประจำโรงเรียนแล้วต้องเดินไปที่แถว ทว่าสิ่งที่ต่างออกไปคือ ไม่ต้องใส่เครื่องแบบยืนเรียงกับเพื่อน ๆ ให้เรียบร้อย แต่กลับกลายเป็นผู้ที่ต้องยืนดูแลความเรียบร้อยนั้นเสียเอง ทั้งในตอนเช้า กลางวัน เย็น จะต้องมายืนอยู่ที่เดิมทุกวัน แต่นั่นนำเปลวใจที่ก็คือความรู้สึกในใจขณะที่ยืนอยู่นั้นกลับรู้สึกแตกต่างไปในแต่ละวัน บางวันยืนอยู่ ณ ที่นั้นด้วยความรู้สึกมีพลัง มุ่งมั่น ได้รับกำลังใจที่เติมเต็ม พร้อมจะลุยในทุกคาบที่ต้องสอน บางวันก็ยืนอยู่ด้วยจิตใจที่วิตกกังวล สับสน จนกระทั่งเกิดความสงสัยว่าทำไมถึงต้องมาอยู่ที่นี่ ตอนที่กำลังทำอะไรอยู่

“ครูคะ/ครูครับ” ช่วงเวลาหนึ่งปีที่ตนเองถูกเรียกว่า “ครู” ผ่านไปเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ ตลอดเวลาหนึ่งปี มีความรู้สึกเกิดขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และคราบน้ำตา สลับกันไปมาตลอดระยะเวลาที่ทำหน้าที่นี้ รอยยิ้มที่เกิดขึ้นจากการพูดคุยทักทายตามโต๊ะเรื่องราวในชีวิตของกันและกัน เสียงหัวเราะในเวลาที่ได้พอนคลาย ทำกิจกรรม เล่นสนุกไปด้วยกัน หรือกระทั่งเมื่อต้องมน้ำตาจากความไม่เข้าใจกัน ความรู้สึกทั้งหมดที่เกิดขึ้นนั้น เกิดจากความรู้สึกที่มีต่อเด็กกลุ่มหนึ่งที่เรียกว่า “นักเรียน”

นักเรียน ที่อาจดู “แตกต่าง” จากเด็ก ๆ ทั่วไป

นักเรียน ที่อาจจะไม่ได้เป็นนักเรียนในฝันของคุณหลายคนบนโลกนี้

นักเรียน ที่ในบางครั้งไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง หรือกระทั่งอาจทำให้เสียใจจนเกือบจะร้องไห้ แต่ก็เป็น

นักเรียน ที่มาเติมเต็มชีวิตของคุณหนึ่งให้มีความตั้งใจ มีแรงบันดาลใจที่จะทำเพื่อพวกเขาเหล่านั้น

มีคำกล่าวที่ว่า “ในช่วงชีวิตหนึ่งของคนเรา การมีครูที่ดีคนหนึ่งนั้นสามารถเปลี่ยนจากพุทธรูปที่พิด ให้กลายเป็นผลไม้ของดั่งของประเทศไทยได้” คำกล่าวนี้ถูกพิสูจน์จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในระยะเวลาหนึ่งปีของการเป็นครู และเป็นจุดเริ่มต้นที่เล็กแต่ยิ่งใหญ่ เป็นเหตุการณ์ที่ค้นพบ

ความหมาย ความเข้าใจ และเป็นแรงบันดาลใจให้ทำหน้าที่นี้ต่อไป

วันหนึ่งขณะที่ทำการสอนไปตามปกติ พบว่ามีนักเรียนคนหนึ่งขาดเรียนไปถึงสองครั้งติดกันในวันและเวลาเดิม เพื่อนสนิทบอกว่าเขาไม่สบาย แต่ในวันนั้นขณะตนเองเดินทางกลับบ้าน ก็ได้พบกับนักเรียนคนนั้นและเพื่อนของเขาอีกคน นั่งเล่นอยู่แถวโรงเรียน เมื่อเข้าไปตามว่าเพราะอะไรถึงไม่มาเรียนก็ไม่ได้คำตอบ เลยถามนักเรียนว่าไปอยู่ที่ไหนมาทั้งวัน นักเรียนบอกว่าไปอยู่บ้านเพื่อนอีกคนที่นั่งอยู่ด้วยกัน จึงได้รู้ว่านักเรียนอีกคนที่อยู่คนละห้องนั้นก็ไม่เข้าเรียนเหมือนกัน ความรู้สึกตอนนั้นไม่ได้โกรธ แต่รู้สึกเสียใจและผิดหวัง ทั้ง ๆ ที่ครูรักและเป็นห่วงมากแต่คนได้รับการรักกลับไม่รักตัวเองเลย หรือ อาจไม่ได้สัมผัสถึงความรักนั้นเลยก็ได้

จนกระทั่งกลับมาถึงบ้าน ก็ได้รับข้อความจากเด็กชายคนหนึ่ง บอกว่าเขาเสียใจมากที่ไม่เข้าเรียนพร้อมสัญญาว่าจะไม่ทำอีก เขาพาดำขา ๆ ว่าครูโกรธไหม เราก็ได้แต่บอกไปว่าต้องรอดูว่าเขาจะรักษาสุขภาพได้ไหม ทั้งที่ในใจตอนนั้นมันพองมาก ขึ้นต้นจนอธิบายไม่ถูก เหมือนเป็นการยืนยันว่า ความรัก ความใส่ใจ และความห่วงใยที่เราพยายามส่งให้เขานั้น เขารับรู้มันได้ หลังจากวันนั้นเด็กชายตั้งใจเรียนมาก ส่งงานครบทุกชิ้น รวมถึงคอยดูแลเพื่อน ๆ ของเขา ให้ทำตัวดีอีกด้วย และเขาก็ไม่เคยพิดคำสัพยาที่ให้อ้วเลย

จากเหตุการณ์ครั้งนั้นเหมือนเป็นแรงบันดาลใจ เป็นกำลังใจทำให้รู้ว่า สิ่งที่กำลังทำอยู่นั้น มาตรฐานแล้ว มันช่วยให้มีพลังที่จะแบ่งปันความรักให้นักเรียนคนอื่น ๆ ต่อไป เปิดใจ กล้าที่จะรับฟัง และให้คำแนะนำตรง ๆ จนทำให้นักเรียนคนหนึ่งสัญญาว่าจะเลิกบุหรี่ได้ นักเรียนอีกหลายคนเดินมาบอก เขียนมาบอก ว่าเราเป็นแรงบันดาลใจของเขา ทำให้เขากลับมาที่คิด กล้าที่จะฝัน หรือการที่เราทำให้เด็กพิเศษ ที่คนอื่นมักจะกลั่นแกล้งหรือดูถูก ได้แสดงความสามารถของเขาออกมาให้คนอื่นได้รู้ว่า เขามีความ “พิเศษ” มากมายเพียงใด สิ่งเหล่านี้อาจมีผลกระทบเพียงเล็กน้อยที่เกิดขึ้น แต่เป็นสิ่งที่ดีที่ยั่งยืนและทำให้ตระหนักได้ว่า เรา กำลังสร้างการเปลี่ยนแปลงอยู่ในทุก ๆ วัน ทุกการกระทำของเราส่งผลกระทบต่อชีวิตน้อย ๆ นิสัยที่เรารู้จักนักเรียน “สอน” ให้เราได้รู้จักสิ่งเหล่านี้

“เป็นเรื่องยากหากจะต้องระบุช่วงเวลาอย่างชัดเจนว่า เมื่อไหร่ที่นักเรียนสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้กับครูคนหนึ่งได้ แต่สิ่งที่แน่ใจได้ก็คือ ทุกครั้งที่ได้พูดคุยกับนักเรียน หรือทุกครั้งที่มีนักเรียนมาปรึกษา แม้กระทั่งเวลาที่นักเรียนไม่ส่งงาน ไม่ฟัง ไม่สนใจ ทุกช่วงเวลาล้วนมีคุณค่า ทุกนาทีที่อยู่กับนักเรียนทำให้เกิดพลัง เกิดความคิดว่าจะต้องทำอะไรต่อไป มีจุดไหนที่ต้องพัฒนา เป็นช่วงเวลาที่ได้คิด ได้ลงมือทำ ได้ทำทั้งสิ่งที่ถูก ที่เห็นผลว่าดี และได้เรียนรู้บทเรียนจากสิ่งที่ทำผิดพลาด รู้จักบททวนความคิดและผลจากการกระทำ นับได้ว่าเป็นช่วงเวลาหนึ่งปีที่มีค่า ที่จะนำมาเป็นแรงบันดาลใจ แรงผลักดันของชีวิตในอีกหลายสิบปีต่อไป อยากบอกนักเรียนว่า “ดีใจที่เราได้มีโอกาสมาเจอกัน ได้มาเป็นแรงบันดาลใจของกันและกัน ขอขอบคุณนักเรียนของครูทุกคน”

ณัฐฐาพร พรหมแสง (ครูทราย)

วิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนวัดอ่างแก้ว (จีบ ปานฆ่า)